

МИЛОСТИВО ДѢТЕ.

Зима. Вѣнъ е студено, мразовито. Митко се свилъ въ кожухчето си и отива на училище. Изъ пѣтя срѣща единъ бѣденъ човѣкъ, слабъ, окжсанъ. Митко го видѣ, какъ той се клатѣше едва-едва, ослабналъ отъ гладъ, прѣмръзналъ отъ студъ. Домилѣ му. Той се спрѣ. Извади изъ торбичката си хлѣба, който носѣше да си похапне въ училището и каза:

— Дѣдо, вземи този хлѣбъ!

„Защо даде на този човѣкъ хлѣба си? Той нищо не иска,“ каза едно друго дѣте.

Митко отговори: „не видѣ ли колко е окжсанъ и слабъ. Той е много бѣденъ. Може да е гладенъ!“

„Ти не си ли гладенъ?“ попита го другото момче.

„Гладенъ съмъ, но нека си похапне сега той, пѣкъ азъ ще потърпя до обѣдъ“ отговори Митко.